

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 26. februára 2013*

„Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach — Európsky zatykač — Postupy odovzdávania medzi členskými štátmi — Rozhodnutia vydané v konaní, na ktorom sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila — Výkon trestu uloženého v neprítomnosti — Možnosť preskúmania rozsudku“

Vo veci C-399/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal Constitucional (Španielsko) z 9. júna 2011 a doručený Súdnemu dvoru 28. júla 2011, ktorý súvisí s konaním:

Stefano Melloni

proti

Ministerio Fiscal,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, A. Rosas a E. Jarašiūnas, sudcovia E. Levits, A. Ó Caoimh, J.-C. Bonichot, M. Safjan (spravodajca) a C. G. Fernlund,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 3. júla 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- S. Melloni, v zastúpení: L. Casaubón Carles, abogado,
- Ministerio Fiscal, v zastúpení: J. M. Caballero Sánchez-Izquierdo,
- španielska vláda, v zastúpení: S. Centeno Huerta, splnomocnená zástupkyňa,
- belgická vláda, v zastúpení: C. Pochet a T. Materne, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: J. Kemper a T. Henze, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: španielčina.

- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci G. Palatiello, avvocato dello Stato,
- holandská vláda, v zastúpení: J. Langer a C. Wissels, splnomocnení zástupcovia,
- rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,
- poľská vláda, v zastúpení: M. Szpunar, splnomocnený zástupca,
- portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes, splnomocnený zástupca,
- vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: H. Walker, splnomocnená zástupkyňa,
- Rada Európskej únie, v zastúpení: P. Plaza García a T. Blanchet, splnomocnené zástupkyne,
- Európska komisia, v zastúpení: I. Martínez del Peral, H. Krämer a W. Bogensberger, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 2. októbra 2012,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu a prípadne platnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. EÚ L 190, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“). Súdny dvor bol tiež vyzvaný, aby prípadne preskúmal, či členský štát môže odmietnuť vykonať európsky zatykač na základe článku 53 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) z dôvodu porušenia základných práv dotknutej osoby zaručených vnútroštátnou ústavou.
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Mellonim a Ministerio Fiscal (ministerstvo financií) týkajúceho sa výkonu európskeho zatykača vydaného talianskymi orgánmi na vykonanie rozhodnutia vydaného v jeho neprítomnosti na konaní, ktoré sa ho týkalo a v ktorom bol odsúdený na trest odňatia slobody.

Právny rámec

Charta

- 3 Článok 47 druhý odsek Charty stanovuje:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.“

- 4 Podľa článku 48 ods. 2 Charty:

„Každý, kto je obvinený, má zaručené právo na obhajobu.“

5 Článok 52 ods. 3 Charty stanovuje:

„V rozsahu, v akom táto charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd [podpísaného 4. novembra 1950 v Ríme (ďalej len EDLP)], zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v uvedenom dohovore. Toto ustanovenie nebráni tomu, aby právo Únie priznávalo širší rozsah ochrany týchto práv.“

6 Článok 53 Charty s názvom „Úroveň ochrany“ stanovuje:

„Žiadne ustanovenie tejto charty sa nesmie vykladať tak, že obmedzuje alebo poškodzuje ľudské práva a základné slobody uznané v rámci príslušného rozsahu ich pôsobnosti právom Únie, medzinárodným právom a medzinárodnými zmluvami, ktorých zmluvnou stranou je [Európska únia] alebo všetky členské štáty, a najmä [EDLP], ako aj ústavami členských štátov.“

Rámcové rozhodnutia 2002/584 a 2009/299

7 Článok 1 ods. 2 a 3 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje:

„2. Členské štáty vykonajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 Zmluvy o Európskej únii.“

8 Článok 5 daného rámcového rozhodnutia v pôvodnom znení stanovoval:

„Výkon európskeho zatykača vykonávajúcim súdnym orgánom môže podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu podliehať nasledujúcim podmienkam:

1. ak európsky zatykač bol vydaný na účely výkonu rozsudku alebo ochranného opatrenia, uloženého rozhodnutím vydaným v neprítomnosti, a ak príslušná osoba nebola osobne predvolaná alebo inak informovaná o dátume a mieste konania, ktoré viedlo k rozhodnutiu vydané[mu] v neprítomnosti, odovzdanie môže podliehať podmienke, že vydávajúci súdny orgán [súdny orgán, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] poskytne primeranú požadovanú záruku na zabezpečenie osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, že bude môcť podať návrh na obnovu konania prípadu vo vydávajúcom členskom štáte [v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] a zúčastniť sa na vynesení rozsudku;

...“

9 V rámcovom rozhodnutí 2009/299 sú spresnené dôvody odmietnutia výkonu európskeho zatykača, ak sa dotknutá osoba nezúčastnila na konaní. Odôvodnenia 1 až 4 a 10 stanovujú:

„(1) Právo obvinenej osoby byť prítomná na konaní je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie ustanoveného v článku 6 [EDLP], ako ho vykladá Európsky súd pre ľudské práva. Tento súd tiež vyhlásil, že právo obvinenej osoby byť prítomná na konaní nie je absolútne a obvinená osoba sa môže za určitých okolností z vlastnej slobodnej vôle výslovne alebo konkludentne, avšak jednoznačne, vzdať uvedeného práva.“

- (2) V rôznych rámcových rozhodnutiach, ktorými sa vykonáva zásada vzájomného uznávania konečných justičných rozhodnutí, sa otázka rozhodnutí vydaných v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, neupravuje jednotne. Táto rôznorodosť by mohla sťažiť prácu právnikov v praxi a byť prekážkou justičnej spolupráce.
- (3) ... Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV ... umožňuje vykonávajúcemu orgánu požiadať vydávajúci orgán [požiadať orgán, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] o primeranú záruku na zabezpečenie dotknutej osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, že bude môcť podať návrh na obnovu konania v členskom štáte pôvodu [členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*] a byť prítomná na vyhlásení rozsudku. O primeranosti takejto záruky má rozhodnúť vykonávajúci orgán, preto je ťažké odhadnúť, kedy sa výkon môže odmietnuť.
- (4) Je preto potrebné ustanoviť jasné a spoločné dôvody odmietnutia uznania rozhodnutí vydaných v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila. Toto rámcové rozhodnutie má za cieľ upresniť vymedzenie takýchto spoločných dôvodov, ktoré vykonávajúcemu orgánu umožnia vykonať rozhodnutie napriek neprítomnosti dotknutej osoby na konaní pri úplnom rešpektovaní práva tejto osoby na obhajobu. Účelom tohto rámcového rozhodnutia nie je upraviť formy a metódy vrátane procesných požiadaviek, ktoré sa využívajú na dosiahnutie výsledkov vymedzených v tomto rámcovom rozhodnutí a ktoré sa spravujú vnútroštátnym právom členských štátov.

...

- (10) Uznanie a výkon rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, by sa nemali odmietnuť, ak dotknutú osobu vedomú si plánovaného konania obhajoval v konaní ňou splnomocnený právny zástupca a právna pomoc je praktická a účinná. V tejto súvislosti nie je dôležité, či si právneho zástupcu zvolila, vymenovala a platila dotknutá osoba, alebo či bol tento právny zástupca ustanovený a platený štátom, pričom sa predpokladá, že dotknutá osoba si úmyselne zvolila zastupovanie právnym zástupcom namiesto svojej účasti na konaní. ...“

10 Podľa článku 1 ods. 1 a 2 rámcového rozhodnutia 2009/299:

„1. Cieľom tohto rámcového rozhodnutia je posilniť procesné práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, a zároveň uľahčiť justičnú spoluprácu v trestných veciach, a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi.

2. Týmto rámcovým rozhodnutím sa nemení povinnosť rešpektovať základné práva a všeobecné právne zásady zakotvené v článku 6 zmluvy [o EÚ v znení pred Lisabonskou zmluvou], vrátane práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, na obhajobu, a všetky povinnosti justičných orgánov v tomto ohľade zostávajú nedotknuté.“

11 Rámcové rozhodnutie 2009/299 zrušilo svojím článkom 2 článok 5 bod 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 a doplnilo do tohto rámcového rozhodnutia článok 4a týkajúci sa rozhodnutí vydaných v konaní, na ktorom sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, ktorý stanovuje:

„1. Vykonávajúci súdny orgán môže tiež odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia [ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody – *neoficiálny preklad*], ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo

k vydaniu rozhodnutia, okrem prípadov, keď sa v európskom zatykači uvádza, že dotknutá osoba v súlade s ďalšími procesnými požiadavkami vymedzenými vo vnútroštátnom práve členského štátu pôvodu [členského štátu, ktorý vydal európsky zatykač – *neoficiálny preklad*]:

- a) bola včas:
- i) buď osobne predvolaná, a tým informovaná o stanovenom termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami skutočne doručili úradné informácie o stanovenom termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že táto osoba si bola vedomá plánovaného konania,
a
  - ii) informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania;
alebo
- b) vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval;
alebo
- c) po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového:
- i) výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok,
alebo
  - ii) nepodala návrh na obnovu konania alebo odvolanie v rámci príslušnej lehoty;
alebo
- d) rozhodnutie jej nebolo osobne doručené, ale:
- i) rozhodnutie sa jej osobne doručí bezodkladne po odovzdaní a bude výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania alebo odvolanie, na ktorých má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožnia opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktoré môžu viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového,
a
  - ii) bude poučená o lehote, v ktorej musí podať návrh na obnovu konania alebo odvolanie, ako sa uvádza v príslušnom európskom zatykači.

...“

¹² Podľa článku 8 ods. 1 až 3 rámcového rozhodnutia 2009/299:

„1. Členské štáty prijímú opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia do 28. marca 2011.

2. Toto rámcové rozhodnutie sa odo dňa uvedeného v odseku 1 uplatňuje na uznávanie a výkon rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní.

3. Ak členský štát pri prijatí tohto rámcového rozhodnutia vyhlási, že má závažné dôvody domnievať sa, že nebude do dňa uvedeného v odseku 1 schopný dosiahnuť súlad s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia, začne sa toto rámcové rozhodnutie uplatňovať najneskôr od 1. januára 2014 na uznávanie a výkon rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní, ktoré vydali príslušné orgány tohto členského štátu. ...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 13 Uznesením z 1. októbra 1996 prvý senát trestnej Audiencia Nacional (Španielsko) vyhlásil za dôvodné vydanie pána Melloniho do Talianska, aby tam bol súdený za skutky uvedené v zatykačoch č. 554/1993 a 444/1993, ktoré vydal 13. mája a 15. júna 1993 Tribunale di Ferrara (súd vo Ferrare) (Taliansko). Po prepustení na slobodu na základe zloženia peňažnej záruky vo výške 5 000 000 ESP, ktorú uhradil 30. apríla 1996, pán Melloni utiekol, takže nemohol byť odovzdaný talianskym orgánom.
- 14 Tribunale di Ferrara rozhodnutím z 27. marca 1997 konštatoval, že pán Melloni sa nedostavil pred súd, a rozhodol, že písomnosti sa budú doručovať obhajcom, ktorí majú jeho dôveru a ktorých si už zvolil. Rozsudkom Tribunale di Ferrara z 21. júna 2000, ktorý bol následne potvrdený rozsudkom Corte d'appello di Bologna (Odvolací súd v Bologni) (Taliansko) zo 14. marca 2003, bol pán Melloni odsúdený v neprítomnosti na trest odňatia slobody v dĺžke desiatich rokov za podvodný úpadok. Rozhodnutím zo 7. júna 2004 piaty trestný senát Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd) (Taliansko) zamietol dovolanie podané obhajcami pána Melloniho. Dňa 8. júna 2004 generálny prokurátor republiky pri Corte d'appello di Bologna vydal európsky zatykač č. 271/2004 na vykonanie odsudzujúceho rozsudku, ktorý vydal Tribunale di Ferrara.
- 15 Po zatknutí pána Melloniho španielskou políciou 1. augusta 2008, Juzgado Central de Instrucción n° 6 (ústredný vyšetrovací súd č. 6) (Španielsko) uznesením z 2. augusta 2008 rozhodol predložiť daný európsky zatykač prvému senátu trestnej komory Audiencia Nacional.
- 16 Pán Melloni nesúhlasil so svojím odovzdaním talianskym orgánom, pričom po prvé namietal, že počas odvolacieho konania si zvolil iného obhajcu než dvoch predchádzajúcich obhajcov, ktorým odvolal aj splnomocnenie, no aj napriek tomu im úrady naďalej zasielali písomnosti. Po druhé tvrdil, že v talianskom procesnom práve nie je upravená možnosť podať opravný prostriedok proti odsudzujúcemu rozsudku vydanému v neprítomnosti, a preto by mal výkon európskeho zatykača prípadne podliehať podmienke, že Talianska republika zaručí možnosť podať opravný prostriedok proti rozsudku, ktorým bol odsúdený.
- 17 Prvý senát trestnej komory Audiencia Nacional svojím uznesením z 12. septembra 2008 rozhodol o odovzdaní pána Melloniho talianskym orgánom na účely výkonu trestu, ktorý mu uložil Tribunale di Ferrara za trestný čin podvodného úpadku, pričom svoje rozhodnutie založil jednak na tom, že nebolo preukázané, že obhajcovia, ktorých si pán Melloni zvolil, ho v roku 2001 prestali zastupovať, a jednak na tom, že jeho právo na obhajobu bolo dodržané, pretože vopred vedel o vedení konania, dobrovoľne sa ho nezúčastnil a určil si dvoch obhajcov, ktorí ho mali zastupovať a obhajovať a ktorí sa z tohto dôvodu zúčastnili na prvostupňovom konaní, na odvolacom konaní a na dovolacom konaní, čím vyčerpali opravné prostriedky.
- 18 Pán Melloni podal proti uvedenému uzneseniu „recurso de amparo“ (ústavná sťažnosť) na Tribunal Constitucional. Na podporu svojej sťažnosti namietal nepriame porušenie absolútnych požiadaviek vyplývajúcich z práva na spravodlivý proces zakotveného v článku 24 ods. 2 španielskej Ústavy. Tvrdil totiž, že došlo k zásahu do podstaty spravodlivého procesu spôsobom porušujúcim ľudskú dôstojnosť, a to na základe súhlasu s odovzdaním osoby do štátov, v ktorých je v prípade veľmi závažného

trestného činu možné právoplatne odsúdiť osobu v neprítomnosti bez toho, aby odovzdanie tejto osoby podliehalo podmienke, že bude môcť napadnúť daný odsudzujúci rozsudok s cieľom zachovať si právo na obhajobu.

- 19 Prvý senát Tribunal Constitucional uznesením z 18. septembra 2008 rozhodol, že „recurso de amparo“ je prípustná, a rozhodol o odklade výkonu uznesenia z 12. septembra 2008, a uznesením z 1. marca 2011 plénum Tribunal Constitucional rozhodlo, že samo preskúma ústavnú sťažnosť.
- 20 Vnútroštátny súd pripúšťa, že vo svojom rozsudku 91/2000 z 30. marca 2000 uznal, že záväzný obsah základných práv je obmedzenejší, ak sa posudzujú v situácii *ad extra*, čiže s článkom 24 španielskej Ústavy možno spájať len najzákladnejšie a najelementárnejšie požiadavky, ktoré môžu viesť k posúdeniu nepriamej protiústavnosti. Podľa vnútroštátneho súdu rozhodnutie španielskych súdov o súhlase s odovzdaním do štátov, v ktorých je v prípade veľmi závažného trestného činu možné právoplatne odsúdiť osobu v neprítomnosti bez toho, aby odovzdanie tejto osoby podliehalo podmienke, že bude môcť napadnúť daný odsudzujúci rozsudok s cieľom zachovať si právo na obhajobu, však predstavuje „nepriame“ porušenie požiadaviek práva na spravodlivý proces, keďže zasahuje do základného obsahu spravodlivého procesu spôsobom porušujúcim ľudskú dôstojnosť.
- 21 Uvedený súd pripomína, že táto vnútroštátna judikatúra je tiež uplatniteľná v rámci konania o odovzdaní upraveného rámcovým rozhodnutím 2002/584, a to z dvoch dôvodov. Prvý sa vzťahuje na to, že podmienka stanovená na odovzdanie odsúdenej osoby je nevyhnutnou súčasťou podstaty ústavného práva na spravodlivý proces. Druhý dôvod sa zakladá na okolnosti, že článok 5 bod 1 tohto rámcového rozhodnutia vo vtedy platnom znení, stanovoval možnosť, aby výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu odsudzujúceho rozsudku vyhláseného v neprítomnosti podliehal „podľa právnych predpisov vykonávajúceho členského štátu“ najmä podmienke, že „súdny orgán, ktorý vydal európsky zatykač, poskytne primeranú požadovanú záruku na ubezpečenie osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatykač, že bude môcť podať návrh na obnovu konania, ktorá zaručí jej právo na obhajobu, v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač, a zúčastniť sa na vynesení rozsudku“ (rozsudok Tribunal Constitucional 177/2006, už citovaný).
- 22 Napokon vnútroštátny súd pripomína, že vo svojom rozsudku 199/2009 z 28. septembra 2009 vyhovel „recurso de amparo“ podanej proti uzneseniu o odovzdaní dotknutej osoby do Rumunska v rámci výkonu európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozsudku vydaného v neprítomnosti, ktorým bol uložený štvorročný trest odňatia slobody, bez toho, aby sa spomenula požiadavka možnosti preskúmania predmetného odsudzujúceho rozsudku. V tejto súvislosti bola uvedeným rozsudkom zamietnutá argumentácia Audiencia Nacional, podľa ktorej odsudzujúci rozsudok nebol skutočne vyhlásený v neprítomnosti, keďže sťažovateľ splnomocnil advokáta, ktorý sa na pojednávanie dostavil ako jeho osobitný obhajca.
- 23 Podľa Tribunal Constitucional problém vyplýva z toho, že rámcovým rozhodnutím 2009/299 bol zrušený článok 5 bod 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 a doplnený do tohto rozhodnutia článok 4a. Tento článok 4a pritom údajne zakazuje „odmietnuť vykonať európsky zatykač vydaný na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia [spojeného s odňatím slobody], ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia“, ak táto osoba „vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol buď vymenovaný dotknutou osobou, alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní skutočne obhajoval“. Vnútroštátny súd uvádza, že vo veci, ktorú prejednáva a ktorá je predmetom tohto konania týkajúceho sa kontroly ústavnosti, je preukázané, že pán Melloni splnomocnil dvoch obhajcov, ktorým dôveroval a ktorým Tribunale di Ferrara oznámil budúce vedenie konania, takže o ňom pán Melloni vedel. Tiež bolo podľa daného súdu preukázané, že títo dvaja obhajcovia pána Melloniho skutočne obhajovali v následnom prvostupňovom konaní, ako aj neskôr v odvolacom a dovolacom konaní.

- 24 Podľa Tribunal Constitucional teda vzniká otázka, či rámcové rozhodnutie 2002/584 bráni španielskym súdom v tom, aby podmienili odovzdanie pána Melloniho možnosťou preskúmania predmetného odsudzujúceho rozsudku.
- 25 V tejto súvislosti Tribunal Constitucional odmieta tvrdenie Ministerio Fiscal, že nie je potrebné podať návrh na začatie prejudiciálneho konania, lebo rámcové rozhodnutie 2009/299 sa z hľadiska časovej pôsobnosti údajne nevzťahuje na spor vo veci samej. Jeho predmetom totiž údajne nie je určiť, či uznesením z 12. septembra 2008 bolo porušené rámcové rozhodnutie, ale či ním bolo nepriamo porušené právo na spravodlivý proces chránené článkom 24 ods. 2 španielskej Ústavy. Rámcové rozhodnutie 2009/299 sa však údajne musí zohľadniť pri určovaní obsahu tohto práva, ktoré vyvoláva účinky *ad extra*, keďže predstavuje právo Únie uplatniteľné v čase posudzovania ústavnosti daného uznesenia. Také zohľadnenie údajne vyplýva aj zo zásady výkladu vnútroštátneho práva v súlade s rámcovými rozhodnutiami (pozri rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. I-5285, bod 43).
- 26 Vzhľadom na tieto úvahy Tribunal Constitucional rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Má sa článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV v platnom znení vyplývajúcom z rámcového rozhodnutia 2009/299/SVV vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnym súdnym orgánom v prípadoch uvedených v tomto ustanovení bráni podriaďiť výkon európskeho zatykača podmienke možnosti preskúmania predmetného odsudzujúceho rozsudku s cieľom zaručiť dotknutej osobe právo na obhajobu?
  2. Je v prípade kladnej odpovede na prvú otázku článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV zlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa článku 47 Charty..., ako aj s právom na obhajobu zaručeným v článku 48 ods. 2 tejto Charty?
  3. Umožňuje v prípade kladnej odpovede na druhú otázku článok 53 Charty, systematicky vykladaný v spojení s právami uznanými v článkoch 47 a 48 Charty, aby členský štát podriadil odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku v žiadajúcom štáte, čím týmto právam prizná vyššiu úroveň ochrany, ako je úroveň ochrany vyplývajúca z práva... [Európskej únie], aby sa predišlo výkladu, ktorý by obmedzil alebo porušil základné právo zaručené jeho ústavou?“

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 27 Niektorí účastníci konania, ktorí predložili pripomienky Súdnemu dvoru, tvrdia, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania treba považovať za neprípustný, pretože článok 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 sa z hľadiska časovej pôsobnosti nevzťahuje na konanie o odovzdaní sťažovateľa vo veci samej. Podľa nich 12. september 2008, t. j. deň vydania uznesenia, ktorým Audiencia Nacional rozhodol o odovzdaní sťažovateľa taliansky orgánom, predchádza dátumu uplynutia lehoty na prebratie rámcového rozhodnutia 2009/299, ktorý bol v zmysle článku 8 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia stanovený na 28. marca 2011. Navyše tvrdia, že okrem toho a v každom prípade Talianska republika využila možnosť podľa článku 8 ods. 3, a to ustanovenie, ktoré umožňuje odložiť uplatňovanie rámcového rozhodnutia 2009/299 na uznávanie a výkon rozhodnutí, ktoré boli vydané v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní, príslušnými talianskymi orgánmi až na 1. január 2014. Podmienky odovzdania pána Melloniho španielskymi orgánmi talianskym orgánom sa teda mali naďalej spravovať článkom 5 bodom 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.

- 28 V tejto súvislosti treba hneď na úvod pripomenúť, že v rámci konania podľa článku 267 ZFEÚ prináleží výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorý vec prejednáva a ktorý musí prevziať zodpovednosť za rozhodnutie sporu, aby s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu posúdil potrebu prejudiciálneho rozhodnutia na vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok položených Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa predložené otázky týkajú výkladu práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (pozri najmä rozsudok z 8. septembra 2011, *Paint Graphos* a i., C-78/08 až C-80/08, Zb. s. I-7611, bod 30 a citovanú judikatúru).
- 29 Predpoklad relevantnosti prejudiciálnych otázok položených vnútroštátnymi súdmi môže byť vyvrátený len vo výnimočných prípadoch, keď je zjavné, že požadovaný výklad ustanovení práva Únie uvedených v týchto otázkach nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, alebo ak ide o hypotetický problém alebo tiež ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok *Paint Graphos* a i., už citovaný, bod 31 a citovanú judikatúru).
- 30 V danom prípade sa nezdá byť zjavné, že výklad článku 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 požadovaný vnútroštátnym súdom nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, alebo že ide o hypotetický problém.
- 31 Pokiaľ ide o uplatniteľnosť z hľadiska časovej pôsobnosti článku 4a uvedeného rámcového rozhodnutia, treba v prvom rade uviesť, že samotné znenie článku 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2009/299 stanovuje, že od 28. marca 2011 sa toto rozhodnutie „uplatňuje na uznávanie a výkon rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní“ bez toho, aby sa akokoľvek rozlišovalo podľa toho, či tieto rozhodnutia boli vydané pred týmto dátumom alebo po ňom.
- 32 Doslovný výklad je potvrdený aj tým, že ustanovenia článku 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 treba považovať za procesné predpisy (pozri analogicky rozsudky z 1. júla 2004, *Tsapalos a Diamantakis*, C-361/02 a C-362/02, Zb. s. I-6405, bod 20, ako aj z 12. augusta 2008, *Santesteban Goicoechea*, C-296/08 PPU, Zb. s. I-6307, bod 80), a teda sa vzťahujú na konanie o odovzdaní sťažovateľa, ktoré je predmetom konania vo veci samej a ktoré ešte stále prebieha. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že procesné predpisy sa všeobecne považujú za uplatniteľné na všetky spory prejednávané v čase nadobudnutia ich účinnosti na rozdiel od hmotnoprávných predpisov, ktoré sa spravidla vykladajú tak, že sa nevzťahujú na skutočnosti existujúce pred nadobudnutím svojej účinnosti (pozri najmä rozsudky z 12. novembra 1981, *Meridionale Industria Salumi* a i., 212/80 až 217/80, Zb. s. 2735, bod 9; z 28. júna 2007, *Dell'Orto*, C-467/05, Zb. s. I-5557, bod 48, a *Santesteban Goicoechea*, už citovaný, bod 80).
- 33 Po druhé skutočnosť, že Talianska republika vyhlásila, že využije možnosť podľa článku 8 ods. 3, t. j. odložiť uplatňovanie rámcového rozhodnutia 2009/299 na uznávanie a výkon rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní príslušnými talianskymi orgánmi až na 1. január 2014, nemôže spôsobiť neprípustnosť tohto návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Z vnútroštátneho rozhodnutia totiž vyplýva, že s cieľom vykladať základné práva priznané španielskou Ústavou v súlade s medzinárodnými zmluvami ratifikovanými Španielskym kráľovstvom chce vnútroštátny súd zohľadniť príslušné ustanovenia práva Únie, aby mohol určiť podstatu práva na spravodlivý proces, ktoré je zaručené článkom 24 ods. 2 tejto Ústavy.
- 34 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný rozhodnutím Tribunal Constitucional je prípustný.

O veci samej

O prvej prejudiciálnej otázke

- 35 Tribunal Constitucional sa svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa má článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu v prípadoch uvedených v tomto ustanovení bráni podriaďiť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku vydaného v neprítomnosti v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.
- 36 Treba pripomenúť, že uvedené rámcové rozhodnutie, ako predovšetkým vyplýva z jeho článku 1 ods. 1 a 2, ako aj z jeho odôvodnení 5 a 7, má za cieľ nahradiť systém viacstranného vydávania osôb medzi členskými štátmi systémom spočívajúcim na tom, že súdne orgány si budú odovzdávať odsúdené alebo podozrivé osoby na účely výkonu súdnych rozhodnutí alebo vedenia trestných stíhaní, ktorý vychádza zo zásady vzájomného uznávania (pozri rozsudok z 29. januára 2013, Radu, C-396/11, bod 33).
- 37 Uvedené rámcové rozhodnutie 2002/584 teda zavedením nového zjednodušeného a efektívnejšieho systému odovzdávania osôb odsúdených za porušenie alebo podozrivých z porušenia trestného zákona smeruje k zjednodušeniu a zrýchleniu súdnej spolupráce s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Úniou, a to stať sa zónou slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, založenou na vysokom stupni dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi (rozsudok Radu, už citovaný, bod 34).
- 38 Podľa článku 1 ods. 2 uvedeného rámcového rozhodnutia 2002/584 sú členské štáty v zásade povinné vykonať európsky zatykač. V súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia totiž môžu členské štáty odmietnuť vykonať takýto zatykač iba v prípadoch povinného nevykonania európskeho zatykača uvedených v článku 3 tohto rozhodnutia, ako aj v prípadoch nepovinného nevykonania európskeho zatykača taxatívne uvedených v jeho článkoch 4 a 4a. Okrem toho vykonávajúci súdny orgán môže vykonanie európskeho zatykača viazať iba na podmienky uvedené v článku 5 tohto rámcového rozhodnutia (rozsudok Radu, už citovaný, body 35 a 36).
- 39 S cieľom určiť rozsah pôsobnosti článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, o ktorý ide v tejto otázke, treba preskúmať jeho znenie, štruktúru a účel.
- 40 Zo znenia článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 vyplýva, že toto ustanovenie stanovuje fakultatívny dôvod nevykonania európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia spojeného s odňatím slobody, ak sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila na konaní, ktoré viedlo k jej odsúdeniu. Táto možnosť je však doplnená o štyri výnimky, v ktorých vykonávajúci súdny orgán nemá možnosť odmietnuť výkon predmetného európskeho zatykača. Z toho vyplýva, že článok 4a ods. 1 bráni v štyroch prípadoch tomu, aby vykonávajúci súdny orgán podriadil odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke, že odsudzujúci rozsudok bude preskúmaný v jej prítomnosti.
- 41 Takýto doslovný výklad článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 je potvrdený analýzou štruktúry tohto ustanovenia. Cieľom rámcového rozhodnutia 2009/299 je jednak zrušiť článok 5 bod 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý za určitých okolností umožňoval podriaďiť výkon európskeho zatykača na účely výkonu trestu uloženého v neprítomnosti podmienke, že členský štát, ktorý vydal zatykač, zaručí možnosť obnovy konania v prítomnosti dotknutej osoby, a jednak nahradiť toto ustanovenie článkom 4a. Tento nový článok už obmedzuje možnosť odmietnuť vykonať taký zatykač, keď stanovuje, ako vyplýva z odôvodnenia 6 rámcového rozhodnutia 2009/299 „podmienky, za ktorých by sa uznanie a výkon rozhodnutia vydaného v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, nemali odmietnuť“.

- 42 Konkrétne článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 v písmenách a) a b) v podstate stanovuje, že ak si bola osoba odsúdená v neprítomnosti v dostatočnom predstihu vedomá plánovaného konania a bola informovaná o tom, že možno vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo ak dotknutá osoba, vedomá si plánovaného konania, splnomocnila právneho zástupcu, aby ju obhajoval, vykonávajúci súdny orgán je povinný odovzdať túto osobu, takže nemôže podriaďiť toto odovzdanie podmienke, že členský štát, ktorý vydal zatykač, zaručí možnosť obnovy konania v jej prítomnosti.
- 43 Taký výklad uvedeného článku 4a je potvrdený aj cieľmi, ktoré sleduje normotvorca Únie. Z odôvodnení 2 až 4, ako aj z článku 1 rámcového rozhodnutia 2009/299 vyplýva, že normotvorca Únie sa jeho prijatím snažil zjednodušiť súdnu spoluprácu v trestných veciach a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi prostredníctvom harmonizácie dôvodov odmietnutia uznania rozhodnutí vydaných v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila. Ako je zdôraznené najmä v odôvodnení 4, normotvorca Únie sa vymedzením takýchto spoločných dôvodov snažil zabezpečiť „vykonávajúcemu orgánu [možnosť] vykonať rozhodnutie napriek neprítomnosti dotknutej osoby na konaní pri úplnom rešpektovaní práva tejto osoby na obhajobu“.
- 44 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 65 a 70 svojich návrhov, riešenie, ktoré si normotvorca Únie zvolil, spočívajúce v taxatívnom stanovení prípadov, v ktorých treba vychádzať z toho, že výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozhodnutia vydaného v neprítomnosti neporušuje právo na obhajobu, je nezlučiteľné s ponechaním možnosti vykonávajúceho súdneho orgánu podriaďiť tento výkon podmienke, aby predmetný odsudzujúci rozsudok bolo možné preskúmať, s cieľom zabezpečiť právo dotknutej osoby na obhajobu.
- 45 Pokiaľ ide o tvrdenie predložené vnútroštátnym súdom, podľa ktorého povinnosť dodržiavať základné práva, ktoré sú zakotvené v článku 6 ZEÚ, umožňuje vykonávajúcim súdnym orgánom odmietnuť vykonať európsky zatykač, a to aj v prípadoch uvedených v článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia, ak dotknutá osoba nemôže podať návrh na obnovu konania, treba zdôrazniť, že také tvrdenie v skutočnosti vedie k otázkam týkajúcim sa zlučiteľnosti článku 4a rámcového rozhodnutia 2002/584 so základnými právami chránenými právnym poriadkom Únie, čo je predmetom druhej položenej otázky.
- 46 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu v prípadoch uvedených v tomto ustanovení bráni podriaďiť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku vydaného v neprítomnosti v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.

O druhej otázke

- 47 Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd Súdneho dvora v podstate pýta na zlučiteľnosť článku 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 s požiadavkami vyplývajúcimi z práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa článku 47 Charty, ako aj z práva na obhajobu zaručeným v jej článku 48 ods. 2.
- 48 Treba pripomenúť, že podľa článku 6 ods. 1 ZEÚ Únia uznáva práva, slobody a zásady uvedené v Charte, „ktorá má rovnakú právnu silu ako zmluvy“.
- 49 Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti práva na účinný opravný prostriedok a na spravodlivý proces podľa článku 47 Charty, ako aj práva na obhajobu zaručeného jej článkom 48 ods. 2, treba spresniť, že hoci právo obvinenej osoby byť prítomná na konaní je podstatným prvkom práva na spravodlivý proces, toto právo nie je absolútne (pozri najmä rozsudok zo 6. septembra 2012, Trade Agency, C-619/10, body 52 a 55). Obvinená osoba sa ho môže z vlastnej slobodnej vôle výslovne alebo konkludentne

vzdať pod podmienkou, že takéto vzdanie sa bude jednoznačne preukázané, sprevádzané minimálnymi zárukami zodpovedajúcimi jeho závažnosti a nebude odporovať nijakému dôležitému verejnému záujmu. Konkrétne, k porušeniu práva na spravodlivý proces nedôjde, hoci sa obvinená osoba konania osobne nezúčastnila, ak bola informovaná o stanovenom termíne a mieste konania alebo splnomocnila právneho zástupcu, aby ju na tento účel obhajoval.

- 50 Tento výklad článku 47 a článku 48 ods. 2 Charty je v súlade s rozsahom pôsobnosti priznaným právam, ktoré sú zaručené článkom 6 ods. 1 a 3 EDLP judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri najmä rozsudky ESLP zo 14. júna 2001, *Medenica v. Švajčiarsko*, sťažnosť č. 20491/92, § 56 až 59; z 1. marca 2006, *Sejdovic v. Taliansko*, sťažnosť č. 56581/00, *Zbierka rozsudkov a rozhodnutí* 2006-II, § 84, 86 a 98, ako aj z 24. apríla 2012, *Haralampiev v. Bulharsko*, sťažnosť č. 29648/03, § 32 a 33).
- 51 Okrem toho treba uviesť, že harmonizácia podmienok výkonu európskych zatykačov vydaných na účely výkonu rozhodnutí, ku ktorým sa dospelo v konaní, ktorého sa dotknutá osoba osobne nezúčastnila, dosiahnutá rámcovým rozhodnutím 2009/299 sa snaží, ako vyplýva z jeho článku 1, posilniť procesné práva osôb, voči ktorým prebieha trestné konanie, a najmä zlepšiť vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí medzi členskými štátmi.
- 52 Článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 stanovuje v písmenách a) a b) podmienky, za akých sa má vychádzať z toho, že dotknutá osoba sa dobrovoľne a jednoznačne vzdala práva zúčastniť sa na konaní, ktoré sa jej týka, takže výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu osoby odsúdenej v neprítomnosti, nemožno podriaďiť podmienke, aby táto osoba mohla podať návrh na obnovu konania v členskom štáte, ktorý vydal európsky zatykač. To platí buď v prípade, ako uvádza odsek 1 písm. a), keď sa dotknutá osoba nezúčastní na konaní, hoci bola osobne predvolaná alebo bola úradne informovaná o termíne a mieste pojednávania, alebo, ako stanovuje ten istý odsek 1 písm. b), vedomá si plánovaného konania, namiesto osobného zúčastnenia sa splnomocnila právneho zástupcu, aby ju zastupoval. Pokiaľ ide o uvedený odsek 1 písm. c) a d), stanovujú sa tu prípady, v ktorých je vykonávajúci súdny orgán povinný vykonať európsky zatykač, aj keby dotknutá osoba mala nárok na obnovu konania, pretože v danom zatykači je stanovené, že buď dotknutá osoba sa nedomáhala možnosti podať návrh na obnovu konania, alebo ešte len bude výslovne poučená o svojom práve na obnovu konania.
- 53 Vzhľadom na uvedené treba konštatovať, že článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 neporušuje ani právo na účinný opravný prostriedok zaručené článkom 47 Charty, ani právo na obhajobu zaručené článkom 48 ods. 2 Charty.
- 54 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že na druhú otázku treba odpovedať tak, že článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 je zlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z článku 47 a článku 48 ods. 2 Charty.

O tretej prejudiciálnej otázke

- 55 Vnútroštátny súd sa svojou treťou otázkou v podstate pýta, či sa má článok 53 Charty vykladať v tom zmysle, že umožňuje vykonávajúcemu členskému štátu podriaďiť odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku v štáte, ktorý vydal zatykač, aby sa predišlo porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu zaručených jeho ústavou.
- 56 V tejto súvislosti podľa vnútroštátneho súdu pripadá do úvahy predovšetkým výklad, podľa ktorého článok 53 Charty všeobecne umožňuje členskému štátu uplatňovať štandard ochrany základných práv zaručených jeho ústavou, ak je tento štandard vyšší než štandard ochrany vyplývajúci z Charty, a prípadne ho uprednostniť pred uplatnením ustanovení práva Únie. Takýto výklad konkrétne

umožňuje členskému štátu podriaďiť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu rozsudku vydaného v neprítomnosti podmienkam, ktorých cieľom je zabrániť výkladu obmedzujúcemu alebo porušujúcemu základné práva priznané ústavou tohto štátu, hoci článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 uplatnenie takých podmienok nedovoľuje.

- 57 Taký výklad článku 53 Charty nemožno prijať.
- 58 Uvedený výklad článku 53 Charty by totiž narušal zásadu prednosti práva Únie, pretože by umožňoval členskému štátu vytvárať prekážky uplatnenia aktov práva Únie, ktoré sú v úplnom súlade s Chartou, ak by nerešpektovali základné práva zaručené ústavou tohto štátu.
- 59 Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že podľa zásady prednosti práva Únie, ktorá predstavuje základný znak právneho poriadku Únie (pozri stanoviská 1/91 zo 14. decembra 1991, Zb. s. I-6079, bod 21, a 1/09 z 8. marca 2011, Zb. s. I-1137, bod 65), dovoľávanie sa ustanovení vnútroštátneho práva, hoci aj ústavnej povahy, členským štátom nemôže ovplyvniť účinok práva Únie na území tohto štátu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky zo 17. decembra 1970, Internationale Handelsgesellschaft, 11/70, Zb. s. 1125, bod 3, a z 8. septembra 2010, Winner Wetten, C-409/06, Zb. s. I-8015, bod 61).
- 60 Isteže, článok 53 Charty potvrdzuje, že ak si akt práva Únie vyžaduje vnútroštátne vykonávacie opatrenia, vnútroštátne orgány môžu uplatniť vnútroštátne štandardy ochrany základných práv, pokiaľ toto uplatnenie neohrozí úroveň ochrany vyplývajúcu z Charty, ako ju vykladá Súdny dvor, ani prednosť, jednotnosť a účinnosť práva Únie.
- 61 Ako však vyplýva z bodu 40 tohto rozsudku, článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 nepriznáva členským štátom možnosť odmietnuť vykonať európsky zatykač, ak sa na dotknutú osobu vzťahuje niektorý z prípadov uvedených v danom ustanovení.
- 62 Navyše treba pripomenúť, že za prijatím rámcového rozhodnutia 2009/299, ktorým bolo doplnené uvedené ustanovenie do rámcového rozhodnutia 2002/584, je snaha odstrániť ťažkosti vo vzájomnom uznávaní rozhodnutí vydaných v neprítomnosti dotknutej osoby na konaní, ktoré vyplývajú z toho, že medzi členskými štátmi existujú rozdiely v ochrane základných práv. Na tento účel sa v danom rámcovom rozhodnutí pristúpilo k harmonizácii podmienok výkonu európskeho zatykača v prípade odsúdenia v neprítomnosti, čo odzrkadľuje konsenzus, ku ktorému spolu dospeli členské štáty, pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti, aký treba dať v zmysle práva Únie procesným právam priznaným osobám odsúdeným v neprítomnosti, na ktoré bol vydaný európsky zatykač.
- 63 V dôsledku toho, ak by sa členskému štátu umožnilo dovoľávať sa článku 53 Charty s cieľom podriaďiť odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke, ktorá nie je stanovená v rámcovom rozhodnutí 2009/299, že odsudzujúci rozsudok je možné preskúmať v štáte, ktorý vydal zatykač, aby sa predišlo porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu uznaných ústavou vykonávajúceho členského štátu, viedlo by to – spochybňujúc jednotnosť štandardu ochrany základných práv stanovenú týmto rámcovým rozhodnutím – k narušeniu zásad vzájomnej dôvery a uznávania, ktoré sa toto rámcové rozhodnutie snaží ustanoviť, a v dôsledku toho k ohrozeniu jeho účinnosti.
- 64 So zreteľom na predchádzajúce úvahy treba na tretiu otázku odpovedať tak, že článok 53 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že neumožňuje členskému štátu podriaďiť odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku v štáte, ktorý vydal zatykač, aby sa predišlo porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu zaručených jeho ústavou.

O trovách

⁶⁵ Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že vykonávajúcemu súdnemu orgánu v prípadoch uvedených v tomto ustanovení bráni podriaďiť výkon európskeho zatykača vydaného na účely výkonu trestu podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku vydaného v neprítomnosti v členskom štáte, ktorý vydal zatykač.**
2. **Článok 4a ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, zmeneného a doplneného rámcovým rozhodnutím 2009/299, je zlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z článku 47 a článku 48 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie.**
3. **Článok 53 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že neumožňuje členskému štátu podriaďiť odovzdanie osoby odsúdenej v neprítomnosti podmienke možnosti preskúmania odsudzujúceho rozsudku v štáte, ktorý vydal zatykač, aby sa predišlo porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu zaručených jeho ústavou.**

Podpisy